Ühhe Nekruti Jummalagajatnisse-Laul Sõa aial.

Mo südda aiab waljuste,
Siit lahkudes, mo wenne,
Sest minna lähhän sõase
Ja armastan mo perre.

Sepärrast keik ka tullewad
Mind minniat weel waatma,
Mo ommased, mo wannemad,
Ja kippuwad mind saatma.

Ja minna öhkan süddamest:
Teid önnistago Jummal!
Oh wotke unnustada sest,
Mis ollin wahhest rummal.

Mo nutto-silm siis rõmoga
Lööb woera te peäl' waatma,
Ja sõtta lähhän kartmatta
Teil' rahho wälja saatma.

Ning, et ka lahhingattes ma
Woin iggal puhkel surra,
Ei siiski teid ma unnusta,
Teid meles, hoiskan hurra!

Ja murran, murran mis on ees,
Kui sõddimas ma ollen —
Mo Keisri au mo südames,
Keik mahhalüa põllen.

On agga lahhing mõda länd,
Siis helde ta mo südda;
Sest usk, mis nenda wapraks teind,
Se tallitseb ka wihha.

Kes siis mo ette juhtuwad,
Neil' abbi püan anda;
Sest kurja neile tehha, pat,
Kes ei woi wasto panna.